

Κουβεντούλες με τον παπα Θεόληπτο. Ποτέ

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[Ηλίας Λιαμής, Σύμβουλος Ενότητας Πολιτισμού](#)

- Πολύ χαρά μου δίνεις σήμερα κύριε Νίκο μου.

- Ε, δεν είχαμε και τόσες μέρες να συναντηθούμε παπα Θεόληπτε. Και την περασμένη Κυριακή εδώ ήμασταν.

- Σήμερα όμως σε βλέπω να κρατάς εφημερίδα.

- Και λοιπόν;

- Ξέρεις πόσο σπάνιο έχει γίνει αυτό το θέαμα; Όλοι πια ανοίγουν ένα κινητό για να μάθουν ειδήσεις. Έχω χάσει τους ανθρώπους της εφημερίδας. Μου έχει λείψει ο ήχος του ξεφυλλίσματος, η μάτια που περιφέρεται στις στήλες, η αναζήτηση ενός άρθρου από δημοσιογράφο που τον παρακολουθείς συστηματικά.... Εσένα πάντως δεν σε βλέπω χαρούμενο.

- Δεν είναι εύκολο γέροντα μου. Όσο κι αν προσπαθείς να διατηρήσεις γαλήνη στην ψυχή σου και νηφαλιότητα στο μυαλό σου, όσο κι αν προσπαθείς να εξηγήσεις και να ελπίζεις, αυτή η φρίκη του πολέμου που έχει γεμίσει τα πρωτοσέλιδα πλημμυρίζει στην ψυχή και τη μαυρίζει. Πες μου όμως γέροντα μου, τι είναι όλα

αυτά που συμβαίνουν στον κόσμο; Πόλεμοι, σφαγές, κτηνωδία, βία... Παιδαγωγία Θεού; Τιμωρία Θεού; Μπορεί να γίνει αυτή η φρίκη εργαλείο μετάνοιας στα χέρια του Θεού για μας τους ανθρώπους;

έργο Γεωργίου Κόρδη

- Σε ακούω τώρα που τα λες αυτά και θυμάμαι έναν Θεολόγο στο σχολείο πού, τις παραγμένες εκείνες εποχές στα τέλη της δεκαετίας του '70, μας άρεσε να τον προκαλούμε με θέματα πολιτικά, ηθικά...ξέρεις τώρα. Μία μέρα ένας ζόρικός συμμαθητής μας, οργανωμένος σε μία πολιτική παράταξη και συμφιλιωμένος με τη λογική της πολιτικής σκοπιμότητας τον ρώτησε: «Αγιάζει, κύριε, ο σκοπός τα μέσα;» Ο καθηγητής μας, λοιπόν, που τώρα τον νοσταλγώ και καταλαβαίνω τι δύσκολο που ήτανε να στηθεί τότε μπροστά σε 45 αγόρια -τόσα ήμασταν μέσα στην τάξη-, τον κοίταξε χαμογελαστά και του απάντησε: «Όχι παιδί μου. Για τον Χριστιανό, και ο σκοπός άγιος και τα μέσα άγια».

Την απάντηση αυτή δεν την ξέχασα γιατί μου την υπενθύμιζε διαρκώς η ζωή: Είδα ανθρώπους στο όνομα ενός άγιου σκοπού, να χρησιμοποιούν κάθε είδους μέσον.

Είδα πολλούς να ξεχνούν συχνά τον άγιο σκοπό και να γίνονται τα μέσα αυτοσκοπός. Είδα άλλους να χάνουν την ανθρωπιά τους και στο όνομα του σκοπού να ταλαιπωρούν και να διαλύουν ανθρώπους χωρίς την παραμικρή τύψη. Αλλά και τους άλλους, που δεν ξέχασαν τον...άγιο σκοπό τους, τους είδα τόσο «πειραγμένος» από την ανομία των μέσων τους που, αργά ή γρήγορα, και τον σκοπό τους τον μαγάρισαν. Αν λοιπόν αυτό ισχύει για τους ανθρώπους, δηλαδή πως η αγιότητα αφορά μέσα και σκοπό, πόσο πιο πολύ ισχύει για το Θεό! Είναι δυνατόν να αποδίδει κανείς στον Θεό την χρήση της φρίκης για να συνετίσει τους αμαρτωλούς; Ποιος έχει δικαίωμα, με ελαφρά την καρδιά, να μεταθέτει στον Θεό τις προσωπικές του ψυχολογικές και θεολογικές σχοινοβασίες;

- *Δηλαδή είμαστε καταδικασμένοι; Οι φρικιαστικές πράξεις μας είναι ισχυρότερες από τη δύναμή Του και έξω από τον έλεγχό Του;*

- Όχι βέβαια. Μπορεί οι πράξεις που λες να είναι απεχθείς για Εκείνον, η δύναμη και η μακροθυμία Του όμως είναι σε θέση, ακόμα και από αυτή τη φρίκη, να αντλήσει οφέλη για τους ανθρώπους. Όλο το σχέδιο της θείας οικονομίας αυτό είναι: να παίρνει στα άχραντα χέρια Του τη βρώμα και την δυσωδία των πράξεών μας και να την μετατρέπει σε χρυσαφί λυτρωμού. Όλα ο Θεός μπορεί να τα φέρει σε καλή έκβαση, αυτό δεν σημαίνει όμως πως δικαιολογούνται οι πράξεις μας και πως δεν πρέπει εξετάζουμε δύο και τρεις φορές τις επιλογές μας επειδή δήθεν ο Θεός θα πάει τα πράγματα εκεί που θέλει. Ναι, όντως, θα τα πάει εκεί που θέλει, είναι κρίμα και ντροπή όμως να γινόμαστε εμπόδιο στα σχέδια της αγάπης Του. Να ζητάει συνεργούς και να αποδεικνυόμαστε λίγοι, φτηνοί και επιπόλαιοι.

- *Τι να κρατήσω τώρα εγώ από όλα αυτά παπα Θεόληπτε; Λύπη ή ελπίδα;*

- Και τα δύο κύριε Νίκο μου. Λύπη για την αναξιότητα μας και ελπίδα για τη δύναμη της αγάπης Του. Να κρατήσεις όμως και μία απόφαση που από κείνο το μάθημα που σου ανέφερα προηγουμένως, δεν την ξέχασα ποτέ:

Πότε άνομα μέσα στο όνομα ενός άγιου σκοπού. Ποτέ ο Θεός δεν λειτουργεί έτσι και ποτέ δεν έχουμε εμείς το δικαίωμα να λειτουργούμε διαφορετικά.

<https://bit.ly/3hxrMIQ>